"El túnel del vent ens permet desestacionalitzar encara més l'activitat de paracaigudisme"

JESÚS NAVARRO / Castelló d'Empúries

Nascut a Calatayud (Saragossa) el 28 de març de 1962, Santi Corella està estretament vinculat al centre Skydive d'Empuriabrava, del qual actualment és instructor. Va fer el seu primer salt el 1986, i el seu palmarès és envejable: quatre rècords del món de gran formació, rècord del món en temps de caiguda lliure, rècord del món de vol en caiguda lliure, set vegades campió d'Espanya de VF-4, nou cops de VF-8 i dues vegades de VFC. Forma part del Projecte Ales, juntament amb Álvaro Bultó i Toni López. La construcció al centre de paracaigudisme, d'Empuriabrava d'un túnel del vent és el seu principal repte de futur.

- Què representarà per a Skydive Empuriabrava el futur túnel del vent?

- Implicarà un salt qualitatiu. No incrementarem l'activitat, però sí que ens permetrà augmentar el servei. Si un dia bufa la tramuntana, ara ens hem de quedar tots a terra. A Anglaterra, quan tenen mal temps, els paracaigudistes agafen els cotxes i es traslladen fins als túnels del vent més propers. Doncs, imagina't aquí, que ho tindrem al costat. Ens permet minimitzar l'impacte que, per a nosaltres, suposa el mal temps. A més, també ens permet poder potenciar les nostres tècniques de salts. La gent pujarà més segura i preparada per fer el seu primer salt, i també servirà perquè la gent no necessiti deu anys –com ens va passar a nosaltres– per adquirir experiència, sinó que en uns terminis ridículament més curts, si pensem en aquests termes, arribaran a un nivell tècnic molt alt. A més, els equips de competició podran obtenir puntuacions millors, com ja està passant. Abans arribaven als 16 o 17 i pensaven que ja no es podia millorar, mentre que ara les mitjanes arriben als 25. Fent un paral·lelisme amb l'atletisme, és com si en lloc de millorar dècimes, de sobte baixéssim diversos segons la nostra marca. El túnel del vent serà una eina indispensable per als paracaigudistes. I aquí, a més, tindrem la zona de salts.

"Des de Skydive Empuriabrava pensem que el paracaigudisme ha d'estar obert a tothom, i que té practicants de tots els nivells"

- Però els equips professionals no seran els únics que se'n beneficiaran.

- El públic que no és paracaigudista, aquells que no s'atreveixen a saltar o que ho veuen perillós i com una activitat de molt requisit físic, tindran la porta oberta per poder fer el que vulguin: sentir que volen, però sense la necessitat d'haver de saltar des de l'avió. La proximitat amb Barcelona i França ens converteix en un lloc perfecte perquè la gent pugui venir en qualsevol moment. Amb el túnel del vent aconseguirem desestacionalitzar l'activitat encara més. Ara tenim l'handicap de la llum solar. A l'hivern ja és fosc a les cinc de la tarda, i no podem saltar. Hem d'acabar cap a dos quarts de cinc. Ara podrem seguir saltant encara que els avions no es puguin enlairar, fins i tot tota la nit, si volem.

- Com us heu plantejat el fet que el túnel sigui obert a tothom?

- Des de Skydive Empuriabrava hem volgut trencar, des d'un inici, amb el concepte que el paracaigudisme és d'ús exclusiu per a un grup reduït, fins i tot es pensa que sectari. Nosaltres pensem que és com qualsevol altre esport, que ha d'estar obert a tothom, i que hi ha practicants de tots els nivells. Com el futbol, que el juguen des dels professionals fins a pares amb els seus nens. El paracaigudisme és per a tothom, i cadascú en el nivell que li agrada, però accessible a tothom. Per mi, igual de paracaigudista és una persona que fa 1.500 salts a l'any que una altra que no ha saltat mai, però a la qual li agrada l'activitat.

JESÚS NAVARRO

Santi Corella fotografiat a les instal·lacions de Skydive Empuriabrava

- Encara han de començar les obres i ja tenen una llista d'espera llarguíssima.

- Hi ha una curiositat increïble sobre el que es farà aquí. Parlo amb molta gent, que em pregunta sobre el túnel del vent i que em diu que, quan estigui fet, ho vol provar. Aquesta mateixa gent no vol saltar des d'un avió. Els que ens veuen i volen compartir el que sentim, que diria que és el cent per cent de la gent, li agradaria en un moment o un altre passar pel túnel del vent. Alguns estan entusiasmats esperant que arribi el moment.

- Abans parlava dels beneficis per als equips de competició. El dia de la presentació del projecte va destacar que l'entrenament, que abans es feia un any, necessita molt menys temps amb el túnel.

- Nosaltres parlem en termes de temps de caiguda lliure. Un salt des d'una alçada de 4.000 metres suposa un minut d'entrenament per un equip. I si tens problemes a la sortida, menys. Però bé, deixem-ho en un minut. El túnel és esgotador. Si et mous com ho fem nosaltres en competició, que és com si fessis un esprint, no pots resistir més de dos minuts així. Per això fem períodes de dos minuts dins el túnel, dos de descans, i tornem a entrar. En dues hores es poden fer seixanta minuts de caiguda lliure, que equivalen a seixanta salts des de l'avió. Si ets un equip punter i tens bona sort amb el temps, a l'aire lliure els pots fer en sis dies. A més, en el minut de caiguda lliure igual no t'acaba de sortir el que estaves practicant, o estaves a punt de millorar quan ho has de deixar. I hauràs d'esperar 20, 40 o 60 minuts per tornar a practicar. El teu cervell perd la concentració que tenies, així que hauràs de tornar a començar. Al túnel pots estar-hi el temps que vols practicant el mateix moviment una i altra vegada, fins on aguanti el cos. No és només una qüestió de temps material, sinó que l'entrenament és més intensiu, i de més qualitat.

- Com va sorgir la idea de fer un túnel del vent a Empuriabrava?

- Des de 1993, a Empuriabrava hi ha l'equip campió nacional de paracaigudisme, del qual jo he format part durant deu anys. Hem recorregut el món tant amb competicions com amb entrenaments. El túnel del vent va sorgir com una atracció d'un parc temàtic. El primer que vam veure amb condicions com per poder-nos posar a dins va ser a Orlando (Florida), prop de la zona on entrenàvem. El vam provar i vam començar a notar una millora tal en els nostres salts, que en aquells moments ja teníem la idea que volíem un túnel a casa. Era un producte molt innovador, en evolució, i no complia les expectatives. Nosaltres volíem quelcom millor. Calia estudiar-ho, preparar-ho i adequar-ho al que volíem, que fos un entrenament de caiguda lliure real, i això requeria temps. Des de llavors que estàvem treballant. També hi havia la qüestió financera, ja que parlem de molts diners.

- A hores d'ara el centre ja és una referència mundial. El simulador el consolidarà encara més?

- Nosaltres, com bé dius, ja som una referència. Tant és així que moltes vegades, quan hi ha un problema insalvable, el recurs és Empuriabrava. Si cau la candidatura per fer la Copa del Món i només queden sis mesos i és impossible organitzar-la, només queda un recurs, Empuriabrava. Ens truquen i ho fem. Si hi ha alguna cosa que costi fer, ens consulten a nosaltres si es pot fer. Som una referència. Amb els túnels del vent no som els primers. Hi ha dos centres a Amèrica que ja en tenen. Malgrat que vam començar més o menys al mateix temps, ells han guanyat la cursa. Però el nostre túnel ha de ser diferent, i això ens ha portat una mica més de temps. Crec que serà un avantatge per nosaltres.

- En què serà diferent?

- La primera de les diferències, i és el que més ens ha costat del projecte, és que hem mirat molt el medi ambient per reduir l'impacte acústic. Volem un túnel que no faci soroll, quan els actuals en fan bastant. Quan estàs a dins, portes taps a les orelles i ja és insoportable, però és que estàs fora, a l'edifici, i també ho és per a la gent del voltant. Sabem que això, a Europa, no es pot permetre, i hem estat treballant-hi molt. Un altre tema és el cost. Volem que sigui accessible a tot el món, que tothom ho pugui practicar sovint. Per tant, ha de ser barat. Hem mirat que el consum energètic sigui baix perquè sigui assequible i barat. I després, no ens conformàvem amb qualsevol túnel. Volíem que fos el més potent i el més gran, per permetre que els equips de 8 persones hi puguin entrenar, cosa que no passa amb els altres túnels.

"El nostre túnel és diferent: hem reduït l'impacte acústic, volem que sigui accessible a tot el món i que sigui el més potent i gran"